

PDB Name: Kulhanek_Jiri-Instant
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.7.2003
Modification Date: 12.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jiří Kulhánek

Instant

Raz..., dva..., tři..., teď zachřestí klíče, vrzne klika, další šustivě tichý krok a nakonec klapnou dveře. Klap. Tak.

A jsem sám. Poslední velkáč konečně odešel. Úplně se třesu. Dneska ráno totiž, skoro po půl roce, musíme do Pásma! Tudíž musím hrozně spěchat, a tudíž si nemůžu dojít pro rohlíčky ani vychutnat šed'ocha od Pergila. A do Pásma musíme, protože Táníčka se zapřísahala, že včera zahlídla dva plyšouny na naší straně Kolejí. Něco takovýho se od vzniku Stoky ještě nikdy nestalo – prostě neslýchaná věc. Telefonoval mi to hned včera večer Pepíno; on je nejstarší a nejsilnější. Měl hodně ustaraný hlas, bojí se totiž, že Instant zahájil ofín..., tu, no, ofenzívu!, říkal. A zrovna teď! Takže zase do Pásma. Po takový době.

Proto sebou musím mrsknout. Ustlat, koupelna, kuchyň... Ne, tady to uspěchat nejde – to je pravidlo číslo jedna: Nesnídat jako velkáči a instant'áci, – instantní kafe: šplouch, horká předslazená voda, předmazaný chleba, předpečená topinka – všechno v hygienickém igelitolu... Fuj, fuj a třikrát fuj; takový srágory!

Pepíno říká, abych neříkal srágory, že prý to je neslušné; ale jak tomu mám říkat, když tojsou srágory a navíc takový? – to už mi samozřejmě neřek'.

Naštěstí mám dole v lednici pohotovostní zásobu mrkve; taky od Pergila. Usilovně jednu chroupám a

vyhlížím z okna. Šedo, nízké mraky, zima. No výborně!

Bim, bam, bom, zvonek! Pepíno už je tady!

Ted' rychle. Vytáhnout z pod postele kotvu a samopal, natáhnout si boty, I ještě neprůstřelnou vestu... Rychle, rychle! žene mě zvonek. Vyběhnu z koobytu. Po zábradlí jsem u vchodu za chvíličku. Dveře z vroubkovaného skla už je vidím: Netrpělivě podupávající Pepíno, zarputilá Táníčka v čepici a Karloch s bojovným výrazem.

"No že deš!" řekl Pepíno a obočí nad kořenem nosu se mu přísně ježilo, "padáme!"

No snad se kvůli těm třiceti pikosekundám nevyvrátíme! To jsem si ale jenom pomyslel. V chvatu dopínám zips a spony na vestě.

Sídlíště je šedé jako obvykle. Není vidět ani jeden velkáč a i všichni i instant'áci už jsou ve školách. Jenom na prázdném parkovišti řvou a hrajou si šprčkouni. To jsou jediní, co s námi držej štroudlev, jediní v celém našem obrovském Městě. Šprčkouni a my čtyři: Pepíno, Táníčka, Karloch a já. Jo a eště Pergilo, kterej sice vypadá jako velkáč, ale není. Jedinej kterej ví a kterej nám věří, tudíž hrozně, ale hrozně moc pomáhá. Nemá nohy, ale o to má šikovnější ruce. Jezdí na křesílku po svý hračkárně a směje se na nás. Všem nám ušil boty (gummisky jim říkáme), udělal kotvy, a hlavně – několik malejch červenejch plastikovejch samopalů – hraček – předělal na pěkně vostrý řehtáky, který z plyšouna dokážou udělat, jak říká Pepíno, imobilní řešeto. Jo. Přesně tak to říká. (Těm samopalům říkáme pergiláky.)

Běžíme po chodníku Severozápadní ulice, který se obvykle říká Dlouhá. Slaboučký ozvěny šprčkounskýho řvaní už dávno zanikly v pleskání našich bot. Odbočujeme do uzoučkýho průvlaku mezi domovními bloky. Pár minut rezonujícího, plísni a vlhkým betonem páchnoucího přitímní. Pak se rázem, jako vyplivnutí šedou obludou, ocitáme v Parku.

"Tamhle to bylo," udýchaně ukazuje Táníčka k několika zkrouceným keřům vyrůstajícím z boulovatého asfaltu. Karloch to s důležitým výrazem obhlíží; tss – hledá stopy po plyšounech! Jako by někdy nějaký nechávali!

Běžíme dál. Ostře doprava, pak kolem rohu průmyslovýho bloku a... a jako vždycky mě někde uvnitř něco tak divně zašimrá – tak nějak jako když vám stejná kapka studený vody po zádech, ale uvnitř – Pergilo tomu říká mravenci, ale já stejně nevím, co to mravenci je.

Před náma se táhnou rozpraskaný, špinavý panely Slepý ulice, sevřený v soutěsce nepřátelskejch budov; zleva šedý ticho obrovskejch Armádních skladů, zprava hukot První Automatický (nebo kolikátý). Ale tam daleko na konci, ted' ještě dálkou a perspektivou úplně maličkej a nepatrnej, světélkuje takovej zvláštní žlutošedej obdélníček. Odsud samozřejmě není poznat, co to je, ale my všichni dobře víme, co to je. Spletenec houštin, zmračenějch stromů, uschlejšch kopřiv a pichlavejšch šlahounů a..., no prostě Hranice.

Přikrčili jsme se ke zdi První Automatický a běžíme jako o život. Jako vždycky. Poslední budova na týhle straně ulice, přikrčená jako kamínka vedle atomový elektrárny, těsně před Hranicí, je Pergilova hračkárna – snad poslední barák ze starý zástavby.

Známý, ušpiněný průčelí, na jehož četných výstupcích leží mnohacentimetrová vrstva prachu a černejch sazí. Vypadá to odporně – skoro jako instantní kafe – fuj, fuj a třikrát fuj.

Jeden po druhém nakoukneme do špínou osleplého okna, ale na Pergila je ještě moc brzy. U rohu hračkárny zastavíme – jako vždycky, – je to poslední roh Města tímhle směrem – pak už jen Hranice Instantova pásma. Táníčka si nervózně kontroluje samopal. Karloch podupává a všem nám stoupá pára od pusy. Je zima.

"Bud'te opatrný, zatraceně opatrný!" vydechne tiše Pepíno; další obláček páry zvolna mizí k olověnému nebi..

A už je to zase tady: Za poslední rozpraskanou betonovou deskou Slepý ulice je na ní kolmá, nešíroká, vyschlým prokřehlým bahnem do nohozlomna hrbolatá cesta, po který, říkal Pergilo, se kdysi dalo objet celý Město. Nad cestou se jako pultunel výhružně naklání změt' hraniční džungle.

"Tak do toho!" povzbudil šeptem Karloch sám sebe.

Úzká, černá, zimou zprahlá cesta zachřestí pod nohama; pak už houštiny Hranice.

Pomaličku se plazíme dopředu, každěj jinudyma. Pichlavý větvičky mě tahaj za vlasy. Hlína je cítit stalým

olejem a suchým uprášeným listím. Karloch funí a šramotí někde napravo ode mne (měl, by trochu zhubnout). Najednou se přede mnou něco šustlo. Muška samopalu mi sama vyskočila před oči. Ted' mi teprve pořádně došlo, co to vlastně znamená, že plyšouni překročili Koleje. Že prorazili Hranici: už si nikdo nikdy nebude moct bejt ničím jistej. Můžou mě dostat kdykoliv. Třeba když si ráno půjdu pro rohlíčky. Otrásl jsem se.

Ted' to ale bylo v pořádku – myš, prej jich právě tady ještě pár přežilo – (no myš, alespoň tomu tak říkáme). Žádněj plyšoun. Sklonil jsem samopal.

Při plazení se mi za límec vesty nasulcovaly takový malý lístečky, kterých je tady ke konci všude vrstva. Svrbí to na krku, lechtá to, ale co se dá dělat. Pak najednou, jako ustrížené, houštiny končí a kus přede mnou se tyčí rezavou, větrem učesanou trávou pokrytej železniční násep. Pepíno už leží na jeho vrchu a Tánička právě přebíhá palouk. Rozběhl jsem se taky, a za mnou (s funěním a praskáním) z houštin vylezl i Karloch. Pak už nahoře na náspu ležíme všichni a přes dávno nepoužívané, hnědou rzi obalené koleje pozorujeme dobře známou placatou a mrazivě ponurou scénu: Hned za Kolejema, pod úpatím náspu, teče Stoka. Za ní je prorezivělý a na mnoha místech děravý plot, na kterým ještě občas visí oprýskané smaltované tabulky se spíš tušenými než k přečtení písmeny, no, my stejně nikdo neumíme číst, ale vypadají asi nějak takhle: VOJENSKÝ PROSTOR. VSTUP PŘÍSNĚ ZAKAZÁN!

A za tím plotem už je to, čemu říkáme Pásmo: obrovský lán země křížem krážem rozkopaný a rozrytý sítí dávných zákopů, ted' zarostlých trávou a místy zaplavených smradlavou vodou s duhovými mapami na povrchu.

No ono říkat tomu území Pásmo není asi to nejpřesnější, spíš by se hodilo bojiště, protože v tom zákopovým labyrintu, na těch třech kilometrech mezi Kolejema a Remízem, se už celé věky svádějí boje mezi náma a plyšounama s dřevákama – přičemž doma jsou tam oni – Instantova sebranka.

Ted' se nedá nic uspěchat. Těsně před očima mám velkou matku, úplně obalenou prastarou černou kolomazí; z jejího středu na nebe míří tlustý, rzi rozhlodaný šroub. Pražce krásně smrděj karbolou a umaštěným štěrkem, mezi nima vykukují chumáčky bledý trávy. Pak se konečně odhodlám kouknout přímo na Remíz. Je stejný jako vždycky. Stromy jsou na tu dálku slité do černý, neprostupný stěny. Temeno Skládky vyčnívá vysoko nad jejich koruny; je posazené trochu napravo od středu Remízu. A tam, u paty té obrovitánské haldy starých věcí je Hřbitov – sídlo Instanta – zlého ducha, který dostal už všechny lidi, mimo nás čtyř, Pergila a šprčkounů.

"Musíme se tam dostat, dneska prostě musíme!" přerývaně zašeptal Pepíno. Oči mu svítěj. To přece každěj ví, že prostě musíme – protože jinak nás ted' plyšouni pochyťaj v postelích. Musíme... nejdál jsme se zatím dostali k letišti, kdysi dávno, ještě když nás bylo "dost". Od té doby, co Instantova továrna začala vyrábět dřeváky, to bylo pořád horší a horší. Jó, dostat se na Hřbitov a zničit tu továrnu; jakoby někdo z nás někdy chtěl něco jinýho.

"Já myslím, že bysme mohli," špitla Tánička. Taky myslím, ale mám sevřenej zadek. Ššss – Pepíno nafoukl plynem do zapalovače balónek přivázaný ke špici šípu. Dobrá zbraň – Pepíno umí s lukem jako nikdo. Karloch bzíknul svojí malou motorovou pilou. Pak z ní nervózně vytáhnul akumulátor – úplně zbytečně – je jako vždycky v naprostým pořádku. Prudkým pohybem ho zarazil nazpátek a mrknul na mě, jako že on už je připravenej. My s Táničkou máme jen Pergilovy samopaly na dvanáct sífónovejch bombiček. Naposled kontroluju tlak i zásobník na speciální, do kříže napilovaný bročky. Dělá je taky Pergilo, a je to jediný střelivo, který platí i na plyšouny. Tánička na poslední chvíli vytáhla bombičky a dofukuje si samopal. Ššš. Jedna, druhá a dokonce třetí! Tři bombičky! Tss! S nenatlakovaným samopalem až na Koleje...?! Pepíno taky nevěřicně kroutí hlavou. "Holka!" zašeptal opovržlivě, ale já vím, že to nemyslí tak úplně, protože Tánička je na holku náhodou docela fajn.

"Tak už, konečně?" Pepíno je taky nervózní. Pevně stisknu umělohmotnou pažbu a už je to tady. První kolejnice, zachřestí štěrk, druhá, sešup po opačnej straně náspu, tmavá studená voda Stoky, těsně pod břicho, co nejmní šplouchání a už nám pod nohama šustí nepřátelská tráva. Jeden po druhým mizíme v nejbližším zákopu. Dlouhá ostrá tráva na jeho březích se nad ním naklání a zaplétá, takže nad zákopem tvoří takovou jakousi poloprůhlednou střechu. Přikrčení pod travnatým baldachýnem utíkáme až k první křižovatce. Tady je první kolmej, jak my říkáme – pevnostní zákop. Pevnostní zákopy jsou mnohem širší a hlubší než spojovací.

Pepíno se kdysi pokusil nakreslit mapu celý Instantovy zóny a snažil se v tom zmatku hromad hlíny, klikaticích se zákopů, zatopených jímek a rozpraskaných betonových podstavců pod cosi, najít nějaký řád. Ale, jak říkal, kdysi si tu moc dlouho hrálo na vojáky spousta a spousta velkáčů; jedni to překopali zleva, druzí zprava, třetí od Stoky – prostě normální velkáčské bláznec, řek bych, ale tady jakoby se to někdo ještě pokoušel organizovat, nebo co. No a když pak odsud zmizeli, není divu, že tu po nich zbyl Instant – to tvrdí Pepíno, ale mě se nějak nezdá, že by Instant vznikl, až když odešli. Spíš si myslím, že Instant tu byl vždycky, nejspíše co vzniknul Hřbitov. – -No nevím.

Ležíme vedle sebe a očima propátráváme každou metr trávy a rozvalin směrem k Remízu. Nikde se nic nehýbá, jenom vítr občas rozvlí vysoký bodláky, kterých je vlevo před náma celý ukrutný pole. Bodláky i na tu dálku suše chřestí. Úplně vpravo je jeden z těch zachovalejších "podstavců pod cosi". Starej rozpukanej beton a trčavý, do tenka vyrezlý armovací dráty. Vítr se otočil a teď fouká od Skládky. V nose šimrá vůně mokré rzi a starého železa.

"Tak dál," vydechl Pepíno. Sklouzli jsme na dno zákopu. Naše opatrné kroky nejsou skoro slyšet. První jde Pepíno s nataženým lukem a připraveným zapalovačem, pak Táníčka, já, a nakonec Karloch s pilkou. Neduživá tráva pod něčima nohama občas zašustí – vždycky se leknu. Za chvíli by se měla ukázat... jo, támhle je. Na pravý straně, asi metr vysoko, je ve stěně zákopu úzká zarostlá díra do dalšího spojovaku. Nikde ani dřevák ani plyšounská hlídka. Jestli nebudou ani u začátku prvního šikmáku, tak se něco děje. Proplazili jsme se spojovákem a ocitli se v dalším pevnostáku. Nic se nezměnilo. Teď musíme projít kolem dvou nepřátelsky zejících vchodů, vedoucích do polozavalených zemljanek. No vchody, teď už jsou to spíš jenom zpuchřelá dřevěná futra do nikam..., ale je za nimi tma a strašidelné. Aniž by padlo slovo, dáme se do běhu a jenom profičíme kolem. No a teď přijde vstup do prvního šikmáku (takhle to vypadá krátký, ale už jsme skrz zákopy ušli pěkných pár set metrů). A pořád žádný hlídka. První šikmej zákop prochází bodlákovým polem, v kterém se mění v černej neprůhlednej tunel.

"To je určitě past!" zafuní mi do ucha Karloch a dost vyděšeně se rozhlíží kolem, jako by mohl vidět něco jiného než hliněný stěny podepřené plesnivou výdřevou, trávu a proužek tísnivě podmračeného nebe nad hlavou. Krátký blondatý vlasy má na spáncích ztmavlý potem. Ale nikomu nám není dvakrát nejlíp – takhle daleko jsme nebyli, co plyšouni dostali oba Tomáše.

"Tak jdeme!" Ten Pepíno se snad zbláznil. Vždyť je to přeci tak jasný.

"Chtěj nás nalákat a..."

"No a co?" skočil mi do řeči a zase mu svítějí oči. Já mám zase sevřenej zadek.

"Dneska se tam dostat prostě musíme! Chápeš to?" Trošku se mnou zatřás. "Chápeš to?! Plyšouni ve Městě..." odvrátil se. Jo, já to chápu – prostě musíme. Ale přesto mám sevřenej zadek a potím se. I první šikmák byl bez problémů. Ani v mělkých překopech vedoucích k dírák, do kterých se kdysi schovávaly tanky, na nás nečekalo nic zlého. V těch dírách se drží mastná, smradlavá voda, v který jsou napůl utopený prorezavělý sudy s flekama zašlý oranžový barvy; mezi nima prej číhají divný zubatý žáby, který místo kuňkání hvízdají a jsou až nepříjemně velké.

Šikmák nás dovedl hodně napravo – do pátého pevnostňáku. Teď před náma byla obrovská betonová jímka (spíš vybetonované jezero – skoro půl kilometru dlouhý), plná těch sudů, duhový vody, divnejch slizovitejch řas, který se jako živý šplhají po vydrolených stěnách nádrže, a v neposlední řadě zubatých pulců, kteří z té páchnoucí břečky vyskakují jako malí růžoví žraloci. V dálce za jezerem se šediví obrovská betonová plocha letiště, která končí už těsně před Remízem.

Pak bylo třeba dojít až k závalu, který někde v polovině ukončuje pátý pevnostňák. Teď zřejmě nastanou nejkritičtější okamžiky našeho dosavadního života. Všichni funíme a supíme – táhne tady od té "vody" a hrozně špatně se dechá. Karloch zimničně pošukává pilkou. Vodať se totiž do dalšího nejbližšího zákopu vedoucího správným směrem (druhý západní šikmák) dá dostat jenom po povrchu. Naštěstí lze jít v částečném krytu za cípem bodlákového pole, který je tam ale nepříjemně řídké a tudíž průhledné.

Jdeme v hlubokém předklonu a co nejrychleji. Dlouhá polehlá tráva nás chytá za kotníky a promočené boty dřou do pat. Je to skoro půl kilometru. Rovně na letiště se nedá, protože tam je ta zatracená jímka.

No ale konečně už jsme u toho západního šikmáku. Zuby polámaných trámů výdřevy se na nás cení z temné jizvy zákopu. Tenhle šikmák je zvláštní – je hlubší než pevnostňáky a má hrozně strmý kraje, většinou stále vyztužený dřevem. Jde se jím asi dvě stě metrů, a pak je kvůli dalšímu závalu nutný znova vyjít na povrch.

Nastavili jsme s Karlochem záda, aby se Pepíno moh' vyškrábat na předprseň. Nemyslete si, tenhle šikmák je opravdu dobře dva metry hluboký a, jak už jsem říkal, po stranách vyztužené kůly. No a právě pro ty kůly, který se pod tlakem hlíny vyvrátily a trčej ze závalu do všech stran, teď musíme nahoru.

Pepíno se zachytil, opatrně vystrčil hlavu, rozhlédl se, přitáhl se, nohy zakmitaly vzduchem, do vlasů nám spadla sprška hlíny, a zmizel za obzorem zákopu. Za malý okamžik se proti kalnému nebi objevila jeho rozčuchaná hlava a konec provazu mě udeřil do ramene.

"Polezte, je to dobrý!"

"Polezte, je to dobrý!"

A nebylo. Právě v tom okamžiku se vzduchem mihlo něco malého zeleného.

"Voči!" zařval jsem. Magneziák plácnul do hlíny u našich nohou. Práásk! Zahučelo mi v uších. Rychle jsem se rozhlídnul. Nikdo z nás se do toho naštěstí nekouknul. Instantmani takhle posledně – před tím půlrokem – dostali Pavlína. Oslepneš jen na deset minut, ale šanci už nemáš.

Plyšouni se valili do zákopu jako hnědá řeka. Samopal se jedovatě rozsyčel. Tánička. Proti řece se napřela přehrada z ječících broků. Kusy molitanu zavířily vzduchem. Nahoře zadrnčel luk. Na chvíli bude pokoj. Když se šíp s balónkem plným plynu a zapáleným doutnákem vystřelí mezi útočící plyšouny..., ale to byste museli vidět. I když plyšouni jsou dost veliký – někteří skoro jako Tánička – jsou dost lehký. Pepíno seskočil k nám. Luk měl na zádech a v rukou pergilák. Já jsem pokropil dva dřeváky, kteří nám mezitím vpadli do zad. Mám nastavíno na pětibrovový dávky. Z prvního to vyštípalo dlouhý barevný třísky a mrsklo to s ním tak tři metry nazpátek. Druhej se ani neotřás a už byl tady.

Odrazil se, až mu od nohou vylít drn a skočil na Tánicku, protože je nejmenší. Karloch byl ale rychlejší. Pilka zabzučela a dřevák i s Karlochem zmizeli v pilinovém víru. Než tohodle dřeváka Instant znovuzprovozní, tak se pěkně zapotí.

Plyšouni se rojili nad okrajem zákopu v takovém obrovském množství, že nám nezbývalo nic jiného než ústup. První zase běžel, Pepíno. Kůly zpevňující boky zákopu se slily do fičící stěny. Samopaly syčely a na jejich krátkých hlavních se dělala jinovatka. Broky hlasitě dusaly po dřevu a hlíně, ale většinou se ozýval ostřej praskavej zvuk, s kterým trhaly plyšounskou umělou kůži. Vzduch byl skoro neprůhlednej kvůli obrovskému množství kostiček žlutého molitanu. Běžíme rychlejc a rychlejc. Zezadu je slyšet rychlý dřevěný klapání. Dřeváci taky běhají pěkně svižně. Plyšouny pro změnu vůbec není slyšet. Před očima se mi míhají hlínou zamazaný podrážky Pepínovejch gummisek. Funím jako centrální ventilace a začínají mě bolet nohy. Skoro pořád střílím. Konečně se objevil spásnej průchod do nějakýho šikmáku. Je naštěstí asi o metr mělčí než zákop, kterým utíkáme – tak z něj budeme moct vylízt všichni naráz a po povrchu utíkat přímo ke Stoce.

Plyšounů a dřeváků je tolik, že se náš ústup změnil v panickéj úprk. Teď se na krytí můžem klidně vykašlat – nejdůležitější je rychlost.

Z toho spásnýho průchodu se zničehonic vyřinul proud dřeváků se špagátama. Pepíno, kterej tam už půlkou těla vězel, bezmocně zakopal nohama do vzduchu. Stáhnul jsem ho nazpátek. Žuchnul jako pytel. Ruce už měl skoro svázaný. Karlochova pilka ječela a víření sladce vonících pilin ještě znepráhledňovalo situaci.

Plyšoun na mě seshora skočil jako šílenec. Hlaveně kolmo vzhůru. Proud broků ho na malý okamžik zastavil a vzápětí odnesl vysoko do nebe. Nízke šedé mraky zablikaly jeho rozsápaným kožichem – chvíli vypadal jako strop v planetáriu. Na zem se vrátil jako molitanový déšť. Žhavý bič mi přejel po zádech. Tánička zametla zákop s moc velikým rozptylem. Naštěstí to schytala jenom neprůstřelná vesta. Chvilka nepozornosti, a už mi jeden dřevák vrazil hlavou do břicha. Zvrátil jsem se na zem s vyraženým dechem. Pepíno už se naštěstí stačil zbavit lepkavejch provazů. Zlikvidovat dřeváky, kteří mě obsypali, mu nezabralo ani moc času.

"Rychle vocad'!" zařval, vrazil hlaveně svého pergiláku do šikmáku a dlouhou dávkou ho vyčistil, teda

doufám. Pak chytil neustále střelící Táníčku a hodil jí nahoru. Něco se odrazilo od výdřevy a spadlo mi pod nohy. Prááásk! Další magneziák. Naštěstí jsem k tomu umělému blesku stál zády. Karlochovi vypadla pila z rukou.

"Dělej!" odhodil mě Pepíno k průlezu do šikmáku a sám vyrazil proti dřevákům, kteří zavalili oslepeného Karlocha. Vyhoupl jsem se nahoru a rychle se otočil, abych Pepínovi pomohl s Karlochem. Měl vytřeštěnější obličej a široké oči, v nichž panenky nebyly ani jako příslovečný špendlíkový hlavičky. Vytáhnul jsem ho k sobě za límec. Táníčka za mými zády střelila jako o život. Plyn jí musel dojít už každým okamžikem. Právě když jsem na to myslel, tak dole pode mnou Pepínův samopal zasyčel a ztichl – došly mu broky. Táníčka zaječela. Vystrčil jsem hlavu nad předprseň. Plyšoun s dalším magneziákem. Napružil jsem to do něj. Stačila krátká dávka. Modrej blesk neškodně švihnul bokem. Překulil jsem se nahoru na travu, přiskočil k zejícímu zákopu a seshora pokropil dřeváky, zle dotírající na bezbranného Pepína. Nejvyšší čas! Dřeváci se rozlítli jako hrst páráték. Pepíno ještě stačil vyškrábnout Karlochovu pilku a mohutným odrazem skočil do šikmáku. Táníčka znova zaječela – teď v tom byla hrůza. Její samopal ztichnu!. Koutkem oka jsem zahlídnul, jak jí dva velcí dřeváci podrazili nohy a složili na záda. Karloch pořád nic neviděl, jednou rukou si mnul oči a druhou kolem sebe zběsile mával. Vyrazil jsem na pomoc Táníčce. Několik sebevraždnejch plyšounů mi skočilo do cesty. Zakopnul -jsem o jejich zbytky a po hlavě spadnul do mělčího z obou zákopů. Před očima mi tančily hvězdičky a zlomil jsem si zub. Když jsem se vyhrabal na nohy, uviděl jsem, jak Táníčku unáší síla dřeváků, celou omotanou těma lepivejma špagátama. V tom okamžiku se mi znovu zatmělo před očima a nosem jsem se zaryl do dna zákopu. Karlochova slepá pěst se, bohužel, konečně trefila. Málem jsem přitom porazil Pepína, kterež pilkou krájel dřeváky útočící průchodem z hlubokýho zákopu. Táníčka pořád ječela, ale její zoufalý křik se rychle vzdaloval. "Kotvu, vystřel kotvu!" řval Karloch a poslepu se dral ze zákopu na pomoc. Měl jsem plnou pusu hořký hlíny a v očích slzy. Táníčka...

Najednou práskla ostrá rána. Kotva! Táníčce se to povedlo! Třeba jí ještě zachráníme! Konečně jsem se vyhrabal na nohy. Něco hlasitě zasyčelo. Kotva! Rozprášil jsem houf plyšounů, který měl Pepíno už už na zádech. Za mnou něco ošklivě křápl a Karloch tak divně zasténal.

Táníčka kotvu sice vystřelila, ale z miliónů možnejch směrů kotva tou nejnešťastnější náhodou trefila Karlocha přímo do čela. Tudiž, kotva se nezasekla a Karloch byl ke slepotě ještě omráčeněj. Než jsem skončil s likvidací plyšounů za Pepínem, dřeváci měli i Karlocha. Ještě ke všemu v tom samém okamžiku ztichla i Pepínova pilka.

"Baterky, do háje!" vykřikl tak nějak ztraceně a mrštil pilou po nejbližších dřevácích. Našich nepřátel jakoby pořád přibývalo. Úspěšně jsem rozstřílel dřeváky obklopující Karlocha.

"Pryč! Musíme se zachránit aspoň my dva!" najednou mi zaječel přímo do ucha Pepíno, vyskočil ze zákopu a v zuřivém tepotu gummisek zmizel. S nenabitým pergilákem byl prakticky nahatej.

Zamrazilo mě. Kosil jsem plyšouny po hromádách, ale věděl jsem, že nemám šanci zároveň udržet dřeváky z hlubokýho zákopu a oba druhy nepřátel z povrchu.

"Karlochu!" zařval jsem na tiše ležícího kamaráda; měl od Táníččiny kotvy rozraženou kůži na čele.

"Karlochu, vstávej! Prosím tě vstávej! Moc tě prosím!" Ani se nepohnul a zase už ho obklopovala chřestící hradba dřeváků. Táníččin jekot už nebylo slyšet. Vyskočil jsem ze zákopu a v dálce, už skoro uprostřed letiště, spatřil masu dřeváků, jak s ní pádí k Remízu, k Hřbitovu a k Instantovi... Už jí není pomoci. V tom okamžiku mi v plné míře došlo, že jsem tu zůstal úplně sám. Od Remízu se valily řady a řady Instantových obránců. Bylo mezi nimi vidět i pár starejch růžovejch plastikáčů. Naposledy jsem se podívali na už úplně svázanýho Karlocha a vyrazil za Pepínem.

Běžel jsem, střelil, padal a zase vstával. Dřeváci na třísky, prázdný pytle rozstřílenejch plyšounskejch kůží. Sem tam i křupavý skřípění umělý hmoty, to když se do proudu olova připletl nějaký plastikáč. Daleko přede mnou se míhala Pepínova záda. Byl na tom asi stejně jako já. A zase střelba a pády, střelba a přeskakování zákopu a střelba... A pak konečně Stoka. Studená voda mi pod nohama střikala tak vysoko, že jsem byl v mžiku promočeněj skrz na skrz. Nad hlavou mi svištěly broky. Pepíno si nabil, stál nahoře na náspu a kryl mě. Než jsem se vydrápal k němu (strašně to klouzalo) úplně mě strachy svédily záda – snad se plyšouni tentokrát přes Stoku nedostanou.

Pepíno už nestřílel. Ležel jsem na kolejích, třásl se a lapal po dechu.

Pak jsme seděli vedle sebe a koukali do Zóny, kde v dálce, na samém okraji letiště, nesly Instantovy bestie něco těžkýho a objemnýho a určitě úplně zamotaného do dusivých lepkavých provazů, a my věděli, že to něco je náš kamarád Karloch.

V chladném větru jsme se trásli zimou a oboum nám po tvářích tekly slzy. Celá Zóna se hýbala k Remízu se vracejícími instantmany – byly jich tisíce.

Oba s Pepínem jsme si v tom okamžiku úplně syrově a brutálně uvědomili, že proti Instantovi stojíme už jen my dva, pár šprčkounů a Pergilo, a styděli jsme se tak, že kouknout na sebe by nás nejspíš namístež zabilo.

Ted' sedíme v hračkárně u Pergila a jsme smutný a unavený. Ono se to nezdá, ale dnes jsme byli za Kolejema dobrý čtyři hodiny. Pergilo nám uvařil šed'ocha a namazal domácí chleba pravým margarínem. Ten margarín je bůhví odkud a navíc strašně drahej – u nás už se nedělá.

"Tak vyprávějte," tiše přijel Pergilo ke stolu, u kterýho jíme. Vůbec se nám nechce, ale když je ticho už moc těžký, Pepíno se do toho trhaně dá. Pergilo poslouchal a jak mimoděk přikyvoval, prameny dlouhejch šedivejch vlasů, který mu obrůstají hlavu už jen v uzoučkém věnečku, se mu vlní po ramenou. Jako krásný šedipád stříbropád. Ke konci vyprávění se mu nespokojeně, až bych řek' pobouřeně, zkrabatila kůže na celý, ted' v odlescích světle z ulice temněrudý pleši.

"Tak vy ste je tam nechali a utekli! No teda..." rozčileně si posunoval svý hranatý půlbrejličky po nose.

"Chápej, Pergí, nedalo se nic, ale už vůbecnic dělat!" Pepíno má zase plačtivěj hlas, jak se zoufale snaží přesvědčit aspoň sám sebe. Já radši koukám pod stůl. Ticho houstne jako rychlobeton. Vůně krásných a starýh věcí, kterými přetékají obrovské regály kolem nás a vůně mnohaletého, velebně usedlého prachu jakoby houstly též.

"Nechat kamarády. Instantovi napospas...! Ani se jim nepokusit pomoct. To bych radši sto let – sto let! – od rána do večera pil instantní kafe zalejvaný z kohoutku s předslazenou vodou... vy dva!"

Br, br, br, instantní kafe. Fúj a tříkrát fúj! A sto let a ještě z předslazený vody! Ale když to takhle Pergilo říká a tváří se přitom takhle, tak to myslí smrtelně, ale smrtelně vážně.

Tichá, ale o to horší bouřka pokračuje: "Ted' si oba vezmete židle a posadíte se támhle," Pergilo ukázal k výloze a natažený prst se mu trásl, "a počkáte si na ně! Abyste viděli..." trochu se mu zlomil hlas, odkašlal si a pokračoval: "A ani se nehnete!"

Tak sedíme a skrz prachem osleplou výlohu koukáme na rozpraskanej beton ulice a na špinavou zeď skladiště naproti. Máme tak dvě hodiny na to, abysme si rozmysleli svý hříchy. Ačkoliv je teprve chvíli po poledni, svět venku ztmavnul ještě víc než normálně. Pergilo odjel někam dozadu, do nějakýho ze svýh skladů a zavřel za sebou všechny dveře, takže ani jeho šramocení neruší slaboučký dunění vedlejší První Automatický, který jme si už zvykli považovat za ticho. Zvířenej prach se pomalu usazuje a šimrá v nose. Čas se vleče jako starej synteticej med. Fúj a tříkrát fúj.

Nejdřív zachrastilo hraniční křoví, který odsud není vidět, a pak kroky. Dvojí čvachtavé gummiskové kroky. A už jdou; zleva, jako po obrazovce T-dabl'jůvize, přecházejí před výkladem. Táníčka a Karloch. Karlochovi na čele svítí obrovská bílá leukoplast. Mám strašný cukání vyběhnout a zavolat na ně; všechno jim vysvětlit – a tak. Ale dobře vím, že by to nemělo cenu. Neusmáli by se, možná by pozdravili a šli by dál, jako bych neexistoval. A zejtra se vzbuděj přesně v ten samej okamžik jako všichni ostatní instant'áci a půjdou na celej den do školy. Na Hřbitově byli totiž předěláni – jako všichni, který Instant dostal – na instant'áky – jo, pravý a neoddiskutovatelný instant'áky. Snídat budou pravou instantní kávu (fúj tříkrát fúj!) a už napořád budou někam spěchat.

Kouknu na Pepína, a když vidím, že brečí, radši se koukám zase na ulici – ale pravda, i mně se to nějak mlží.

Právě nám v celý a ještě větší syrovosti než na Kolejích došlo, že Instant už ovládnul skoro celý Město, a tomu, aby neovládnul úplně celý, můžeme zabránit jenom my dva. Taky nám došlo, jak jsme proti němu skoro až směšně bezmocný. Před očima mi vyvstal hroznej obraz, jak plyšouni a dřeváci pořádaj hony na maličký a úplně bezbranný šprčkouny, který odnášej do stínu Skládky, a pak, za slabý tři hodinky, je sice vracej, ale ne už jako maličký řvoucí šprčkouny, ale jako hrozný, přesný, spěchající a strašlivě cílevědomý instant'áčky. Až se z toho do mě dala zima.

"No tak se seberte, chlapci moji. Přece mi tu nebudete pořád bulit!" rozčepýřil nám vlasy Pergilo, kterej na svehj gumovejch kolečkách nepozorovaně přijel až těsně za nás. "To už neodpážete, to můžete jenom odčinit -a starej Pergilo pro vás vymyslel poslední plán... vlastně pro nás. Na tom, jestli se vám ho povede dotáhnout, závisí i moje budoucnost," povzdychl si, a tak divně se na nás podíval. "Teďka jděte domů na krovky, a přijďte sem zejtra – ale až večer – přesně v devět," tajemně se zachechtal: "To už bude ta správná tma!"

K večeri jsem si udělal nastrouhanou mrkev s nastrouhaným jablkem a spoustou citrónový šťávy – syntetický – bohužel. Pergilo říkal, že opravdový citróny už neexistují. S jídlem je to pořád horší a horší. Ráno se sice dají sehnat rohlíky, ale prej to už dlouho nevydrží, říkala ta mašina, co je dělá a prodává – není odbyt. Pak se prý budou péci jen výživné a stoprocentně zdravé suchary... hm a taky stoprocentně nejdle. Zeleninu pěstujeme u Pergila ve skleníku. V jednom z jeho skladů je taky síla zaprášených plechovek pravýho EARL GREY, prastarýho, ale pořád strašně dobrýho čaje. To, co dneska vydávají za čaj oficiálně, by se snad hodilo akorát na chemickou válku proti krysám – teda kdyby ještě nějaký žily. Do předslazený vody z kohoutku hodíte pytlíček s čímsi tmavým uvnitř a zamícháte. Rozpustí se i ten pytlíček a ačkoliv je z nějaké stoprocentně nezávadné umělé hmoty, substance v hrnečku vzniklá smrdí igelitolem. Tenhle "čaj" je snad ještě větší srágora než instantní kafe. Fúj, fúj a třikrát fúj. Ale velkáčům a instant'ákům šetří jejich vzácný čas. Mrkev s jablkama je sice lahůdková dobrota, ale stejně už se těším na jahody. Ale ty budou až v létě. Léto se pozná podle toho, že se posouvaj hodiny a Pergilovi zvětšej přiděl elektriky, takže může zvednout teplotu ve skleníku – a to pak vyrostou i jahody. Jó léto, to jsou taky Dávačky. To se vždycky na zdi u nás v koobytě objeví umělohmotná větvice a oba moji velkáči i instant'ák, co dřív byl můj brácha, zůstanou jeden celej den (považte, celej den!) doma. Je to jeden jedinej den z celýho roku, kdy je vidím, jinak je občas a spíš jen náhodou potkávám.

Dávačky... jó; já vím, že se jim kdysi dávno (podle Legendy) říkávalo Vánoce, a že s dárkama nechodil Velký Teflonový Pytel, ale nějaký pán, ale ten se někam ztratil a ani Pergilo už neví kam. Asi umřel. Na Dávačkách je hrozně fajn to těšení. I když předem vím, že pod Plastvětviči zase dostanu hromadu syntetickéjch ponožek, ve kterejch je stejně zima na nohy. Naštěstí jsou druhej den ještě jedny Dávačky – u Pergila v hračkárně. Ten tam má spousty nádhernejch věcí, který si stejně nikdo nekupuje. Instant'áci si hrajou nanejvyš se Sbírkou úloh z balistiky a těch pár šprčkounů se tak daleko bojí jít – a stejně by to nevytrhli.

Dojeda jsem mrkev a už jen tak zírám z okna. Tmavý nebe těžce visí nad světem. Přes ulici je jenom smutně šedivej blok, dlouhej jako ten náš – skoro tři kilometry. Vždycky, když si uvědomím, že za těma černejmá oknama, který se naráz rozsvítěj až ve dvacet jedna třicet přesně, za těma oknama jsou stovky a tisíce a statisíce instant'áků a ještě mnohem a mnohem větší tisíce velkáčů, tak mi po zádech mezi lopatkama přejede mrazivě měkká tlapka strachu. Jenom když se přitisknu pravou tváří na studený sklo a úplně, ale úplně vykrouťm oči, je v protějším, teď v hustejch stínech utopeným bloku vidět malinká žlutá jiskřička. Tam bydlí malá Adélka. Jiskřička světla se udrží, jen co dokážu zadržet dech – pak se zvolna zamlží a rozplyne se v nic. Vyhodím talíř s vidličkou do odpadu a jdu černým koobytem spát.

Raz..., dva..., tři..., teď zachřestí klíče, vrzne klika, další šustivě tichý krok a nakonec hluše klapnou dveře – klap. Tak. A jsem zase sám. Dojdu si pro rohlíčky, pěkně pomalu, a už se těším na šed'ocha. Mám celej den čas; s Pepínem se sejdem v Parku u Slepý až ve tři čtvrtě na devět (tedy na dvacet jedna - nebo na dvacátou první?) V hlavě mi vrtá ten Pergilův plán, o kterým nám včera nic neřek'. A taky mě čím dál tím víc a víc tíží, že se plyšouni můžou dostat přes Stoku. Večer se nesmím zapomenout Pergila zeptat, jak je to vlastně možný. Po snídani jsem si vzal samopal a šel radši hlídat šprčkouny.

Zase s Pepínem běžíme příkrčený ve stínech u zdi temně a výhruzně dunící První Automatický. Pepínovi zase svítěj oči, ale já už tomu moc nevěřím, protože včera mu svítily zrovna tak, ale běželi jsme tady čtyři. Za chvíli jsme u hračkárny. V její špinavý výloze se matně odrážejí čmouhy obzvlášť nízkějch mraků, pochmurně mramorující umírající večer. Pergilo už nás čeká – je skoro devět. Přijel až těsně k otevřeným

dveřím a zálibně kouknul na houstnoucí mraky: "Tak, chlapci moji, počasí nám zatím přeje," zachechtal se a zamknul za námi.

"Pojďte, jen pojďte," pobídnul nás netrpělivě a projel kolem nás ke dveřím od zadní chodby, z který se chodí přímo do jednotlivých skladů. Jdeme až úplně, úplně dozadu; tady jsem ještě nikdy nebyl. Pepíno se tváří, že ani on ne.

Stářím zkroucený dveře z vyrudlýho a ušmudlanýho plastiku se s patřičně dramatickým zaskřípáním otevřely. Pergilo cvakl vypínačem a slabá modrá zářivka rozemlela tmu.

"Zavři za sebou," tiše se na mě pootočil. Do nosu mi pronikl věky zatuchlej vzduch, prosycený vůní starýho prachu a ještě něčím krásně smradlavým – tak jako karbolka, ale tak nějak úplně jinak.

Nevelká, zřejmě dlouho nepoužívaná místnost s velkými fleky oleje promaštěnou betonovou podlahou, místy vydrolenou do ostrými stíny zalitých prohlubní. Veliká zavřená vrata v zadní stěně nemůžou vést jinam než na dvůr za hračkárnou; vedle nich je uzoučké okno zatažené vybledlou, zpuchřivělou roletou. Zpoza okna se ozvalo tiché pleskání, které rychle přešlo do monotónního tenoru. Děšť. Pergilo radostně plácl dlaní do opěradla vozíku: "Jen tak dá!!" řekl a úsměv mu roztáhl tvář. Uprostřed místnosti bylo cosi velkého neforemného a pečlivě přikrytého novou, ale za léta skladování v ohybech silně zteřelou celtou. Pergilo k té věci dojel, otočil se s vozíkem čelem k nám a slavnostně si pošoupl půlbrejle po nose.

"Chlapci moji," pohlédl na nás, zaraženě stojící u dveří, "vězte, že právě odbývají poslední hodiny Instantovy existence!" Kouknul na nás, co tomu říkáme, a tvářil se snad ještě slavnostnějc než předtím. Nám, když nám nechal chvilku na dojít, spadly brady na prsa – Pergilo totiž nikdy nelže.

"Nedávno jsem se byl projít po Městě (on svý jízdě na křesílku stále říká chůze)... zavřete ty pusy!" zasmál se a pokračoval, "a zjistil jsem..., a musel jsem zkonstatovat, že situace je ještě horší, než vím od vás. Vy nevíte, jak Město vypadalo před Jeho příchodem, a po ulicích chodíte denodenně – tak vám spousta věcí připadá normální a druhá spousta vám ujde. Ale já jsem byl venku naposled asi tak před dvěma a půl rokama a ten posun k horšímu je opravdu hrozný – samý instantáci a velkáči – a hlavně plyšouni za Kolejema! Nojo, nojo, i já už jsem je viděl." Znova se usmál na naše vyvalené oči – kdo by to tušil, že se sám odváží do Města!

"Naštěstí, plyšounů, který se dostanou přes Stoku, je zatím zřejmě jenom pár." Skočit do řeči jsem se mu neodvážil, ale netrpělivostí jsem skoro tancoval.

"Vím, na co se chceš zeptat," sklonil hlavu a nad brejlema na mě dobrácky kouknul.

"Neřeknu ti přesně, jak je to možný, jenom si to domejšlim, ale předpokládám, že jim Instant napouští kožichy nějakým impregnatorem, nejspíš nějakým voskem, nebo co..., hm, vy asi nejspíš nevíte, co to je," krátce se zamračil, "... no prostě něčím, co odpuzuje vodu, takže, když skočej do vody, nejdou rovnou ke dnu, a dokážou přeplavat na druhou stranu – musí je to ale stát spousty energie, protože Stoka je prudká a určitě je to snáší daleko po proudu. Proto taky, mimo jiné, jsem rád, že je dneska deštivá noc – budete mít proti sobě jen pár nepromokavejch plyšounů a pár starejch plastikáčů..., no a všechny dřeváky, ale ti ve tmě skoro nic neuviděj a v takovém dešti vydržejí v provozu sotva deset minut..."

"No jo, ale my jsme jenom dva a neuvidíme nic zrovna tak..."

"Jen mě hezky nech domluvit!" ušklíbl se Pergilo. "Mám tady pár drobností, který vám hodně pomůžou," zálibně popleskal na tu zakrytou věc. To jak před tím vyslovil to slovo "drobnosti", naznačovalo, že se opravdu o žádný drobnosti nejedná.

Pergilo chvíli mlčel a po tváři se mu rozléval výraz nejslavnostnější z nejslavnostnějších. Na pleši mu svítily modré odlesky chvějivé zářivky. Prudce se nadechl: "Hoši..., chlapci moji..., chlapci, na-na..." zakoktal se a už se tvářil tak, že si dokonce zapomněl popošupovat brejle, "... na vás dvou teď leží osud všech zbývajících lidí, i těch, kteří mají vyrůst ze všech šprčkounů, co jich na světě je. A není jich málo!" zvednul prst, když uviděl naše kyselé obličejce.

"Vy znáte jen malej kousek našeho Města, maličkatej kousíček," na prstech ukázal jak maličkatej, "a když se vám to povede..., obočí mu významně vylétlo až na čelo. "Jen si nemyslete!"

Takovýhle řeči jsou strašně hezký, ale ať nám už spíš ukáže těch pár drobností – a hlavně tu věc pod plachtou, pomyslel jsem si –, jako by mi četl myšlenky.

"Pojďte mi pomoci," řekl a začal opatrně rolovat celtu. Zachytávala se mu, a tak jsme rolovali všichni tři.

A pak... a pak jsme s Pepínem uviděli krásnou, nevidanou a celou červenou... něco.

"Co to je?" zeptali jsme se unisono. Pepíno užasle hladil nádherně hladký, jako kulka zaoblený čelo tý věci, z kterýho trčela matně černá a na dva centimetry tlustá silnostěnná trubka.

"To je, chlupci moji, starej a poněkud upravenej sněžnej skútr. Místo lyžiny má kolo, zatačí se přibrzdováním pásů a tady ta roura vepředu je automatický protiletadlový kanón se samočinným infračerveným zaměřováním. Tak, co tomu říkáte?" vychrlil jedním dechem.

Čubrněli jsme a čubrněli a pokleslý brady hlasitě cinkaly o podlahu: Lyžina, sních, skútr, infračert... ne, ne, infra...cosi, krásný, úžasný, ale úplně prázdný slova!

Pergilo se ještě chvíli popásal na našem úžasu: "No to ale zdaleka není všechno, chlupci moji!" začal z klobouku tahat další králíky, "tady pro vás mám dvoje infrabrejle, s kterejma uvidíte jako ve dne a tady..." zatvářil se tak divně a zabubnoval prsty na černý kufírek, kterej ležel na širokém tmavěmodrým dvojsedadle toho skútru, "...tady je pro jednoho z vás samopal – ale opravdovej samopal, žádná vzduchovka! A támhle," ukázal na nízkou ale širokou bednu v rohu, "támhle máte helmy, opravdický neprůstřelný vesty a ..." No byla toho hora.

"A tohle je výbušnina, kterou dáte do Instantovy továrny. Musíte s tím opatrně!" ukázal nám pět oranžovejch válečků dohromady omotaných černou leukoplastí. "Odpálím ji já sám vysílačkou, až se vrátíte zpátky... Doufám, že se mi vrátíte, chlupci moji."

Ted' sedíme na skútru, déšť pleská a šumí (na našich integrálkách hlasitě klepe) – hustě a vytrvale, a všechno se ve studeným světle zářivky, linoucí se z otevřených vrat, leskne vodou. Když jsem si nasadil ty infrabrejle, tak se přede mnou objevilo hraniční křoví – skoro jako ve dne. Zamrazilo mě z něj – jako vždycky. Radši jsem si je ještě na chvilíčku sundal. V nepromokavým batůžku mám tu oranžovou nálož. Pepíno sedí za mnou a má v pouzdře ten opravdickej samopal. Pergilo je vedle nás; kolečka vozejků jsou zabořené do bahna a dírou v obrovským deštníku mu na pleš kape voda.

"Hlavně," říká mi už asi potřetí, "hlavně nesmíš narazit do žádnýho z těch betonovejch podstavců, vjet do zákopu a, prosím tě, prosím tě!, nevlítni do Velký jímký před letištěm! Na zákopy najížděj kolmo a moc to nežeň a... a hodně štěstí," plácnul mě do umělohmotným chráničem pancéřovanýho ramene.

Pepíno se zavrtěl: "Pergilo, prosím tě, proč jsi nám tyhle všechny věci nedal už dřív...?"

Mokře jiskřící pleš se k nám naklonila ještě blíž: "Správná otázka!" jak si sundával kapkama rozvlněný brejle, tak mě do očí bodlo světlo odražené od jejich skel. "Správná otázka, ale nebude to už dlouho trvat a budeš si moct odpovědět sám." Pergilo si nasadil osušený brejle zpátky na nos a plácl do ramene i zaraženýho Pepína.

"No tak, chlupci moji, jed'te, budu na vás čekat," řekl poslední opravdickej dospělej člověk, kterýho známe – náš drahej Pergilo.

Stáhnul jsem si infrabrejle na oči a zmáčknu startovací čudlík skútru (ten mi Pergilo, když mi vysvětloval, jak se skútr ovládá, ukázal snad stokrát). Motor zlobně zaduněl a praskavě se rozběhl. Prej v něm někde něco hoří, nebo co. Pevně jsem stisknul řidítka.

Pásky zamlaskaly v blátě a čelo skútru se zabořilo do hraničního křoví. Skrčil jsem se za ochranný sklo a otočil plyn tak na půl. Motor zaječel. Větve praštěly a bušily do skútru, až se otřásl. Řidítka se škubala a brněla v rukou. Závěje mokrého listí obalily, co se dalo – na chvíli jsem nic neviděl. Pak skřípání, praskání, bušení a šustění přestalo. Rychle jsem ubral a otřel si lístečky z obličeje a infrabrejle – byly strašně studené a lepkavé – teda to listí. Motor tiše ševalil, před náma čněla masa náspu. Naklonil jsem se dopředu, abych stáhnul listy i ze skla; za límec mi přitom nateklo tak milión litrů deště. Dopad jsem nazpátek na mokré sedadlo a mokrým prstem v mokré rukavici jsem zmáčknu čudlík číslo dvě. Náš kanón, předtím sklopenej, aby se nepoškodil v křoví, ožil. Něco v urputném pleskání deště zabzučelo a hlaveň bleskurychle jako oko jedovatýho hada prošmejdila prostor před náma. Pepíno se zavrtěl, já se chopil řidítek, zhluboka se nadechl a dal tomu plnej květák – nebo knedlák? Motor zařval a z pod pásů na křoví za náma vyletěl proud rozemletý trávy. Prudké stoupání náspu nás málem zničilo, ale když se skútr už už vracel nazpátek, reflexivně jsem ubral. Skútr dopadl na Koleje s praskavým zarachocením. Štěrka se rozlétla do stran. Zastavil jsem. Ačkoliv přes ty brejle bylo vidět jenom trochu dočervena, a jinak

docela dobře, překvapilo mě, jak známou krajinu Instantovy zóny změnily; byla ještě truchlivější a pochmurnější než ve dne. Ve vzduchu byla cejtit mokrá tráva, rez a ještě něco neznámého, z čeho šel mráz. V dálce, nad Velkou jímkou, se tetelil slabej, mrtvolně bledej opar a po celý Zóně se občas pohybovaly znepokojivý světlý flíčky.

"Tak hurá do toho," řekl jsem spíš sobě než Pepínovi. Pod pásy zachřestil štěrk. Krátkej prudkej spád – Pepíno sklouznul dopředu a bolestivě mě narazil na řídítka. Helmy o sebe hlasitě třeskly. A už je tu Stoka – plnej knedlák. Voda se rozstříkla do dvou vysokánskejch gejzírů a vzápětí nás zalila skoro až po prsa. Motor našťavaně zaprskal (ve Stoce nesmíš za žádnou cenu ubrat!). Těžce jsme se vyhoupli na druhej břeh. Pepíno se mě držel jako suprklebr. Motor syčel a valila se z něj smradlavá horká pára. Zpomalil jsem a zvolna jel podél spojováku k prvnímu pevnostníaku. (Než pojedíš přes zákop, pořádně to roztoč!)

Do čela skútru pleskala promáčená tráva a pásy tiše mlaskaly.

Už jsme nějakou chvíli jeli a nejdnou jsem mezitím koutkem oka postřehnul nějaký pohyb; ted' se ale cosi jako rozmazanej světlej flek mihlo vzduchem. Pepíno zařval a vypadnul ze sedačky. Další čmouhanec a něco těžkýho mi se slizkým mlasknutím přistálo na zádech. To něco mi s odpornými zvuky trhaného gumipláště a hlasitým nenávisným pištěním začalo drásat neprůstřelnou vestu. Pustil jsem řídítka a spadnul taky. Skútr splašeně poskočil dopředu a jak se řízení přešmrnclo na stranu, otočil se na zablokovaným pásu čelem k nám. Uviděl jsem, jak se země kolem přímo hýbe jako talíř velkými, bachratými flekanci světle červené barvy, ale teprve těžký mlaskání jejich dopadů mi je prozradily – žáby! Zdejší ozubené žáby, s kterými pro dnešní noc nikdo nepočítal. Hlavou mi bleskem prolétla vzpomínka na Pergilovo vyprávění o tom, jak Město kdysi bylo zamořené čímsi, čemu se říkalo potkani. Pak se jednou ze Zóny přihnula záplava téměř oranžovejch skákajících příšer s obrovskejma tlamama plnejma ostřejch zubů. Žáby se za Koleje vrátily, teprve když ve Městě nebylo co jíst; to už tam neexistoval ani jeden potkan a zmizelo i pár malejch, tehdy ještě dětí. Na ty žáby, vyšlý z vojenskejch skládek, neplatily žádný postříky, jedy a ani oheň či mráz. Prostě nic. Naštěstí tenkrát dojely na přemnožení, obrovskou žravost a potřebu skládkový vody. V Zóně se pak požraly navzájem a nakonec jich zbylo tak málo, že jsme je na svejch výpravách jenom občas slyšeli pískat a mimo těch pár pulců je ani pořádně neviděli. Až ted'. Noc a déšť jim zřejmě svědčí.

Pepíno řval a válel se čvachtající trávou jako blázen. Pokusil jsem se vstát, ale další žába mi narazila do helmy tak prudce, že jsem málem udělal kotrmelec ve vzduchu. Pak jsem ležel, zběsile se válel a řval taky. Vypadalo to bledě. Najednou blesk a ohlušivý prásknutí, pak znova a znova, rychleje' a rychleje' až práskání přešlo v téměř nepřetržitý uširvoucí dunění, který trvalo sice jenom pár vteřin, ale stálo zato.

Proti našemu automatickému kanónu žáby, moc šancí neměly a Pergilo ho naštěstí naprogramoval tak, aby střílel jenom na věci, který jsou menší než my dva. Odtrhl jsem si ze zad poslední, zuřivě pískající příšeru a odhodil ji pryč. Jakmile jsem jí pustil, od skútru vyšlehl oheň a žába mi zmizla před očima jako vypnutá vypínačem. Bylo mi jí trochu líto, protože to byla asi poslední žába vůbec.

Pomalů jsem se postavil. Nohy se mi třáslly a ve vzduchu se válel ostře čpící kouř ze střelného prachu. Pepíno už byl u skútru. Opatrně jsem překračoval zbytky žab. Na bíle svítící hlavní kanónu syčely kapky vody a dělaly na ní tmavší a tmavší flekance. Bublání motoru se studeně mísilo se šuměním deště. Beze slova jsme nasedli. Otočil jsem skútr na místě a vyrazil jako šílenec. Pepíno měl předtím pravdu: jet pomalu nikam nevede – pevnostní zákop bysme asi nepřeskočili a co víc, dřeváci by nás mohli sejmout ještě snadnějc než ty žáby. Víř z bláta a rozemletý trávy z pod pásů dolítnul snad až do nebe. Vzduch se rozhučel na hranách mý přilby, a to tak hlasitě, že přehlušil i motor.

První pevnostník: "uáááá!" Chvilka beztlížnýho stavu a náraz, při kterým se mi přeskládaly všechny obratle, ale neubral jsem.

Pak se objevili první Instantovi pacholci, s kterými si ale hravě poradil náš kanón. Ted' mi spíš než hadí oko připomínal hadí jazyk – vířil ze strany na stranu a plival krátký rozeklaný blesky. Proudý horkejch nábojnic se mi sypaly na kolena. Dřeváci a plast'ouni se ve výbuších plamenů měnili na třísky a spečený úlomky růžový umělý hmoty. Přeskok spojováku skoro ani nedrncnul. Trochu jsem zpomalil a mírně zatočil doleva, abych najel kolmo na první šikmák, který se před náma táhnul jako černá jizva. Znovu

jsem přidal, co to šlo. Od pásů vylétla do boku závěj trávy. Šikmák byl sice taky úzkej, ale z nájezdový strany měl poměrně dost vysokou předprseň, což jsem jaksi lehce opomněl.

Chvilí jsem si připadal jako v letadle. Nezatíženěj motor divoce kvílel a syčící pásy rvaly černej vzduch. Přistání tentokrát nedopadlo moc dobře; Pepíno vypadnul ještě ve vzduchu, což o to, ale já jsem při dopadu narazil břichem a helmou do řidítek, až se mi před očima rozlily záplavy barevnejch koleček a málem jsem omdlel. Skútr se ještě pěkněj kus smýkal setrvačností, a pak jsme zase stáli. Mimo těch vířících koleček jsem neviděl vůbec nic. Opatrně jsem si ošahal obličej: Integrální oblouk helmy byl prolomený a infrabrejle měly beznadějně roztržštěnou optiku. Tma byla černá jako nikdy – byl v ní strach.

"Pepíno, Pepíno?! Kde seš?" Strachem se mi úplně sevřel krk. Najednou jsem si uvědomil, že mám promočený šaty a je mi zima. Něco zašustilo, až jsem povyskočil.

"Co, je? Kde máš brejle? A do háje...!" řekl Pepíno, když si všiml úprav mýho obličejce. V hlase měl bolest – zřejmě ani jeho přistání se neobešlo bez těžkostí. Cejtil jsem, jak mi z rozbitýho nosu teče krev – byla horká a sladce chutnala po mědi. Nebylo moc času. Pepíno mě vzal za ruku a něco mi položil na dlaň. Brejle. Jeho infrabrejle.

"Dělej, a nemusíš jet zas tak rychle."

Opatrně, abych se nedotkl citlivého nosu, jsem provedl záměnu nočních zraků. Skútr to naštěstí ustál, motor dokonce pořád běžel, akorát kanón sebou škubal divoce, jakoby se zbláznil. Naše přistání vyrylo v promáčené hlíně dlouhou a pěkně hlubokou rýhu. Vzal jsem tápajícího Pepína za ruku a usadil ho za sebe – už byl nejvyšší čas – zprava se k nám dost rychle blížilo něco, co nepříjemně připomínalo plyšouny. Asi to jsou ti impregnačové.

- Skútru se moc nechtělo rovně; musel jsem se prát s řidítkama, aby neuhýbal doleva. Dřevák narazil do ochrannýho skla, až zadrnčelo (trochu jsem se divil, že tam to sklo pořád je – po tom, jak jsem do něj při minulým přistání praštil helmou).

Vlítli jsme do bodlákovýho pole. Kanón sebou škubal, až jeho přetížený ovládání zmučeně kvílelo, ale nestřílel. Musel jsem zase přidat. Vysoký, vodou ztěžklý bodláky ostře bušily do skútru a dost bolestivě i do našich nohou. Všude byly nalepený jejich nabobtnalý pichlavý semínka – za límcem strašně dřely a svědily. Vítr v mý rozbitý helmě teď pro změnu hlasitě a ječivě hvízdal; ale tentokrát motor nepřehlušil; ten zněl tak nějak nakřáple a ještě se občas divně otřásal.

Další pevnostňák jsme přeskočili poměrně šťastně, akorát řízení se ještě zhoršilo. Občas po nás skočil nějakěj instantman, ale většinou se netrefil (jeli jsme opravdu dost rychle) – pár se mi jich dokonce podařilo přejet.

Vlastně jsem to zase štípal, co to dalo. Najednou se mezi bodláky rozevřela obrovská černá jáma. Tankovej okop! Strhnul jsem to opravdu jen tak tak. Skútr se málem převrátil. Hrozně dlouho jsme jeli bokem, a skončilo to tak těsně u okraje té díry, že půl levýho pásu trčelo do prázdna. Málem jsem urval řidítka, jak jsem přidal. Motor hromově zaduněl, a kdyby se mě Pepíno pořád nedržel jako suprklébr, tak by asi navždycky zmizel v tý odporný brečce dole. V hlavě se mi usadil ten jeden, kratičkej zlomek okamžiku, kdy se to smýkání zastavilo a pokašlávající motor málem chečpnul. Ten kovovej zápach jedovatý vody, pleskání kapek lijáku na její hladině a hlasitě šplouchání hlíny, která se odlupovala ze břehu přetíženýho skútre. ... Brrr, to by byl konec.

Ale přesto jsem musel jet dál rychlostí neztenčenou. Instantovy houfy nebezpečně houstly. Přeskok posledního pevnostňáku už byl rutinní a před náma byly jenom (teda "jenom") nepřehledný zmijovce uzoučekaj a nehlubokej cvičnejch zákopů. Pár desítek metrů napravo se tetelil odsud zblízka na zelenalej opar nad Velkou jímku. Ještě tak dvě stě metrů; pak jímka skončí a budeme na úrovni letiště. Musel jsem zpomalit, jak se pásy propadaly do mělkejch zákopů, kterejch tady bylo opravdu tolik, že se jim nedalo vyhýbat a natož na ně najíždět kolmo. Pořád bylo potřeba prudce ubírat a přidávat. Ty zákopy tady vypadaly nejspíš jako labyrint, kterej si kdysi věci zvaný termity vykousaly do stromu, z něhož má Pergilo rozříznutej a krásně nalakovanej ozdobnej špalek. Skútr se v tom vlnil jako pokaženej eskalátor; házelo to s náma hrubě ze strany na stranu. Řídit už se skoro nedalo a kovový klepání v motoru pořád zesilovalo; sám motor hrál tak, že jsem si musel dát nohy dozadu – děšť na něm hlasitě prskal a z tý mastně horký páry jsem měl kyselo na patře a v krku. Když jsem na motor kouknul, tak mě

to přes infrabrejle skoro oslnilo – jako by nestačila neprůhledná clona z té páry. Kolíbali jsme se jako starý koráb v T-dabljuvizi.

Pak najednou něco, daleko vpravo před náma, až za letištěm, až někde u okraje Remízu, teda tam někde něco oslnivě vzplálo a hned potom odtamtud vylítla strašně rychlá rozžhavená čára, a samozřejmě, jak jinak, přímo na nás.

"Bacha!" zaječel mi do ucha Pepíno. Ani nemusel.

Přidal jsem a pověsil se na levou stranu řidítek. Vzápětí tam, kde jsme před půlvtěřinkou jeli, něco tupě švihlo do země. Všechno tvrdě povyskočilo. Jako když vedle vás spadne dům. Vytrysknul obrovské gejzír žhavý hlíny. Kamínky mi zabušily po helmě.

"Co se to děje?" znovu zaječel Pepíno, a musím říct, že dost vyděšeně – ačkoliv musel dobře vědět, že toho vím asi tak stejně jako on. Prastarý oživleý raketomet jsme tady už jednou zažili. Naštěstí i v tom dnešním byla, stejně jako tenkrát, jenom cvičná raketa... na čemž ale nic nemění, že po teple jde pěkně ostře, a jak jsme se právě přesvědčili, taky až nepříjemně přesně.

Rval jsem to, co to dalo a kličkoval jako Robusní Swissholm. Další raketa na sebe nenechala čekat. Zasyčela tak metr od nás – její žhavelý čoud mě na chvíli oslepil – a zaryla se do země až nemile blízko za náma. Věděl jsem, že nás zrazuje skútr, teda spíš dočervena rozpálený motor; ale taky jsem věděl, že i kdybych se měl v kozí bobek obrátit, tak že na letiště prostě dojet musím. Teprve tam může i ten z nás bez infrabrejle utíkat... Co ten z nás. Já! Protože ty brejle budu muset vrátit Pepínovi, aby viděl na střílení.

Zatraceně, kurňa himl!

Dupnul jsem na brzdu. Další raketa udeřila do země jen kousek před náma. Čelo skútru chvíli mířilo přímo k nebi a závoj rychlý hlíny zabušil do ochranného skla tak prudce, že na několika místech popraskalo. V nose štípal těžký dým.

"Sakra, dyť už tam těch raket nemůže být tolik!" utěšil mě Pepíno, když odstartovala další – to jsme zrovna projížděli kráterem po té předchozí. Letiště bylo pořád tak šedesát dlouhých kroků před náma. Jel jsem přímo proti raketometu.

"Skrč se!" zařval jsem a zakousnul se do řidítek. Raketa s ohlušujícím zadrnčením prolétla těžce zkoušeným ochranným sklem a olízla Pepínovi záda. Vyděšeně jsem se narovnal – to bylo opravdu o fous.

"Vyskočíme!" Pepíno už jen ječel.

"Ne," řekl jsem kupodivu pevně, "teprve až řeknu!" Když odstartovala další raketa, bylo to k okraji letiště už jen kousek.

"TEĎ!!!" zařval jsem, pustil ohnutá řidítka a skočil plavmo doprava. Raketa se zaryla přímo do motoru. Skútr se vznesl, udělal ve vzduchu tři kotrmelce, dunivě dopadl zpátky na zem, a ještě než se dosmýkal, vybuchl jako zasažený driver Brutal Irwill. Do vyjící koule plamenů vzápětí zabušilo, pěkně jedna za druhou, ještě osm raket.

Zatím jsem nikde neviděl Pepína; pak se vynořil z mělkého zákopu, požárem nasvícený jako terč pro ostrý střelby. Strhnul jsem brejle, který teď v tom řvoucím červeném světle byly k ničemu a hodil mu je. Zaháknul si je v běhu za loket a zároveň z pouzdra vytahoval ten svůj opravdovské samopal. Vyrázil jsem za ním. Za okamžik mi pod gummiskama zaplácal mokrej beton letiště. Vytasil jsem svůj pergilák. Celý široký okolí bylo pořád nasvícený požárem skútru; před náma se řítily naše protáhlý roztřesený stíny. Instantmany zatím nebylo vidět.

Pepíno si nasadil infráky teprve pod prvníma stromama Remízu. Naštěstí mu předtím ta raketa roztrhla maskovací látku na zádech tak, že z té trhliny lezly bílé vnitřnosti neprůstřelné vesty – byly vidět i v naprosto černočerném tmě, která nás pohltila. Než si mé oči trochu přivykly, tak jsem se měl podle čeho orientovat..

Za chvíli jsme zpomalili; to jak jsme se začali prodírat křovím, který nás obklopilo – Pepíno v něm musel hledat cestu. Ve větvích šuměl déšť a oba jsme prudce dýchali. Ve vzduchu pořád visel ten zápach starý rzi.

Pak Pepíno začal střílet.

Oheň z jeho zbraně sršel v nepřetržitéch proudech. Byla to divná zbraň – - mimo na případný střílení do

lidí by byla úplně na nic. Teda teď se šikla, ale stejně z ní šel mráz. Byla ještě menší než vzduchovej pergilák – taková řeklo by se hračka: Ráže 1.27 milimetru a dva centimetry dlouhá kulka s vychýleným těžištěm, povídal Pergilo, když Pepínovi ukazoval, jak se s tím zachází; hladil tu zbraň, jako když šprčkouni hladěj modrýho sametovýho slona. Dvacet výstřelů za sekundu a maličkej zásobník – tak dvacet centimetrů dlouhej, do kterýho se ale srovná přes čtyři tisíce tenoučkých patron, – umožňuje kosit všechno kolem sebe hlava nehlava. Ten samopal se prý jmenuje SCORPIO SPECIAL. Pepíno jeho palebnou sílu využíval opravdu hojně. Jenom vlastně tisknul spoušť a dělal rukou široký oblouky. Křoví a tenčí stromky nadsakovaly a skládaly se jako podseknutý kosou. Instantovy stvůry neměly šanci ani se k nám přiblížit. V ohni střelby jsem viděl, jak je proudy kulek trhají na úplně malilinkatý kousíčky. Šli jsme tedy rychle dopředu a skoro by se dalo říct, že i nerušeně. Kdyby nám tohle SCORPIO dal Pergilo dřív...!

Pak tma trochu zřídla. Cestu nám zahradila vysoká kamenná zeď, čnící z hustého podrostu, za ní už proti světlejšímu nebi do závratné výšky trčela černá, obrovská masa Skládky.

Ta zeď, to byla Hřbitovní zeď. Pepíno smetl řadu dřeváků, držící její vršek – a vtom samopal ničeho nic ztichl.

"Kurňa!" poplašeně zaklel Pepíno a já jsem uslyšel, jak na rozžhavený hlavni syčí déšť. Něco zacvakalo.

Na to, že to zkoušel jenom asi desetkrát a při světle, vyměnil Pepíno zásobník rychlejc, než jsem se stačil pořádně leknout. Dobýt zeď pak už nebylo nic těžkýho. Její věkovitý kameny byly obalený nacucaným mechem a dost klouzaly, ale díry, vydrolený ve starý maltě mezi nima, jakoby někdo přichystal při-mo pro nás.

A pak se nám, nevím po kolika letech snažení, otevřel pohled na Hřbitov pod Skládkou, nasvětlenej sice jenom slabě, ale o to strašidelnějc, z úzkých oken veliký hrobky, jejíž zadní část byla zavalená a pohlčená patou obludného kuželu Skládky.

Do nejprapodivnějších úhlů zohýbaný kříže na hrobech vrhaly dlouhý stíny, který se vlnily zástupama dřeváků a plastikáčů a plyšounů... zase ty nepromokavý.

Pepíno vyčistil místa pod zdí, krátce jsme na sebe koukli, skla infrabrejlí mi bleskly do obličeje, a seskočili dolů.

Za chvíli bylo na Hřbitově i na hřbitov poměrně mrtvo.

Třeba: nepromokavej plyšoun zasažený dvoucentimetrovou kulkou s vychýleným těžištěm se scukne na maličkou kuličku chlupů a rychlej mrak molitanovejch kostiček. Ze zbraní se kouřilo.

Kříže se kácely podsekávaný záplavou ječících střel, na starejch náhrobcích v rychlejch řadách vyrůstaly obláčky prachu z roztráštěnýho mramoru, deštěm rychle srážený zpátky; odražený kulky drásavě vrískaly všude kolem nás a mokrej písek pod jejich nárazy stříkal do výšky.

Abych pravdu řek', bál jsem se jako nikdy, ale chuť konečně to dotáhnout do konce, po tolika, tolika letech a jenom ve dvou, byla přece jenom trochu větší než ten strach.

Vlna instantmanů za vlnou se o nás tříštila jako o skálu. I můj pergilák se činil statečně!

Pak všechno utichlo. Kolem nás se válely skoro dvoumetrový hromady rozšvihanyho dřeva, úlomků umělý hmoty a závěje molitanovejch kostiček.

Opatrně jsme se přiblížili k tý osvětlený hrobce. Duchovitě bledý světlo, v jehož úzkých šikmejch proudech na chvilíčku ožívala jasným zábleskem křišťálu každá kapička vody, z nichž se v tom světle skládaly provazce a celé husté sloupy deště, tak to světlo proudilo kalným sklem v úzkých zamřížovanejch oknech (na co tak asi ty okna byly – u hrobky – než se v ní usadil Instant?) .

Krátká dávka vyrvala zámek ze dveří a... a byli jsme uvnitř.

Všichni promokavý plyšouni už na nás čekali. Snad dvacet magneziáků nám naráz explodovalo u nohou. Pepínovi stačilo střilet poslepu.

Když se usadil mrak molitanu a prach z rozdrcený omítky, v chodbě, která se na nás šklebila, nebyl ani jeden plyšoun.

"Tak tadyma sem vnesli všechny, který Instant dostal; bezmocný a svázaný," řekl Pepíno s temným a nebezpečným podtónem v hlase. Sundal si infráky a otočil se na mě; oči mu pod helmou svítily: "Nepřišlo ti někdy divný, že nás Instant nikdy nenechal přijít po dobrým až sem a až pak teprve tady...?" udělal

rukou výmluvnej posunek. No tak tahle věc už mi taky párkrát vrtala hlavou: jak to, že nám instantmani bráněj v přístupu tam, kam nás vlastně chtěj sami dostat? Divný, co?

Opatrně jsme prošli tou chodbou, po kolena v molitanu. Několik nerozbitejch zářivek neosobně bzučelo, kapala z nás voda a od pus nám šla pára. Světle šedý dveře na konci šly otevřít kupodivu lehce.

Nejdřív jsem tu přebrovskou prostoru za nimi nepochopil – tak byla veliká. Slabé bodové osvětlení nízko zavěšených lamp ještě zveličovalo její opravdovou rozlohu. Pak jsem pochopil, že celá Skládka je vlastně nepředstavitelná kamufláž tady toho uvnitř. Milióny krásnejch plyšovejch medvědů ležely všude kolem, naskládaný v obrovskejch přísnějch pyramidách. A milióny růžovejch umělohmotnejch panenek a milióny pestrobarevnějch dřevěnejch loutek...

Tak vlastně Instant dostal první děti; přišli si sem pro medvědy, kteří uměli chodit a byli zadarmo a dost pro všechny. Pak si ale medvědi chodili pro děti. Dospělí prý tenkrát ničemu nevěřili. Žádný dítě nikde nechybělo (dodnes stačí být v Instantově moci slabé tři hodiny) a ty, které se od něj vrátily, si nestěžovaly, nezlobily, nesmály se, učily se, pily instantní kafe – fuj, fuj, fuj a třikrát fuj. Z těch dětí pak prý vyrostli první velkáči a... dál už to znáte – tak praví Legenda.

"Na vás dva tu čekám už pěkně dlouho, chlapi moji," zaduněl strašidelnej, všeobjímající a všepohlcující, ale přesto strašně známej hlas. "Dneska jste mě teda nezklamali, to tedy opravdu ne." V tom hlase zazněl smích.

Dech se mi zastavil. Pepínovi vypadlo SCORPIO z ruky a zachřestilo o beton. V obrovským zrcadle, který před náma najednou vyrostlo, jsem uviděl dva malý špinavý a vyděšený kluky v obrovskejch potlučenějch helmách s pusama dokořán.

Zápach tisíců plyšovejch chlupů mi urazil nos, zrcadlo se roztáhlo do širokýho úsměvu, svět v něm se zaostřil a narovnal...

Raz, dva, tři, – teď zachřestí klíče, vrzne klika a nakonec klapnou dveře. Safra! Už jsem tu zbyl jenom já sám! A propásl jsem společný budiček!!!

Rychle vstát a do koupelny. Bolelo mě celé tělo. Při čištění zubů jsem si vzpomněl proč. Fuj, ještě že to včera dobře dopadlo. Ani nevím, jak jsem se dostal domů. Vypláchnout ústa, – tak a rychle do kuchyně. Ručičky hodin se otáčejí neuvěřitelně rychle. Mrknul jsem z okna, a tam někde, kde končí Dlouhá ulice – nebo snad ještě dál, stoupal k nádherně popelavému nebi úzký proužek černého kouře. Ušklíbl jsem se, kdo ví, co ti lidé zase blázní. Znovu rychlý pohled na hodiny a skoro se mi zježily vlasy. Ještě že máme tu instantní kávu! A před smažené suchary! A nevěřili byste, co času ušetří takový kohoutek s horkou předslazenou vodou.

Oblékl jsem si svou novou uniformu.

I když dnes jdu do Přípravné školy pro Universitu pro budoucí vyšší důstojníky poprvé, tak už mi je skoro osm let, tedy dost na to, abych nepřišel pozdě... už nikdy.